

Sygn. akt I C 2718/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2016r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Halina Grzybowska

Protokolant: Magdalena Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2016r. w Świdnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa **Kancelarii (...) S.A. z siedzibą w K.**

przeciwko **K. I.**

o zapłatę 2.430,79 zł

oddala powództwo w całości .

Sygn. akt I C 2718/15

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 21 października 2015 roku w elektronicznym postępowaniu upominawczym strona powodowa Kancelaria (...) SA z siedzibą w W. jako nabywca wierzytelności od K. sp z o.o. w K. . domagała się zasądzenia od pozwanego K. I. kwoty 2 430,79 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 14 września 2014 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu z tytułu umowy pożyczki zawartej w dniu 14 sierpnia 2014 roku przez pozwanego z K. sp z o.o. w K.. .

Sąd Rejonowy w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i przekazał sprawę do rozpoznania tut.Sądowi.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że w dniu 14 sierpnia 2014 roku cedent udzielił pozwanemu pożyczki na kwotę 1090 zł, Złożyła powołane w pozwie jako dowody niepotwierdzone za zgodność z oryginałem kopie : ramowej umowy pożyczki zawartej z pozwanym , informacje o wykonanym przelewie kwoty 1090 zł na rachunek odbiorcy K. I. z dnia 14 sierpnia 2014 r. oraz , kopię umowy przelewu wierzytelności z wyciągiem z załącznika do umowy wypisu z KRS dot. powoda, zawiadomienia pozwanego o dokonanej sesji wierzytelności z wezwaniem do zapłaty i potwierdzeniem nadania tego pisma z dnia 14 września 2015 roku listem poleconym do pozwanego.

Na ostatniej stronie załączonej do pozwu kopii umowy ramowej zamieszczona została faktura z dnia 10 lipca 2014 roku dla K. I. na kwotę pożyczki 3050 zł, z prowizją 2 618 zł, a na sumę 5668,23 zł, ze wskazanie terminu spłaty do dnia 24 lipca 2014 roku.

Przed wyznaczeniem rozprawy sąd wezwał powoda do wskazania daty wymagalności dochodzonego pozvem roszczenia, a jeśli na kwotę dochodzoną pozvem składają się skapitalizowane odsetki to za jaki okres, od jakich kwot i wg jakiej stopy procentowej zostały wyliczone skapitalizowane odsetki a nadto do złożenia wszelkich dowodów ma poparcie zasadności i wysokości dochodzonego pozvem roszczenia, w tym wymienionych w pozwie – pod rygorem skutków przewidzianych w art. 207§ 6 k.p.c.

Odpowiadając na wezwanie sądu w piśmie z dnia 25 stycznia 2016 roku strona powodowa wyjaśniła, że na kwotę dochodzona pozwem składa się kwota udzielonej pożyczki 1090 zł, prowizja za udzieloną pożyczkę 1 220,79 zł zgodnie z § 4.1 i nast. ramowej umowy i koszty wezwań do zapłaty 120,00 zł stosownie do § 6.4 umowy. Wskazała, że pozwany zobowiązał się na platformie cyfrowej cedenta do zwrotu całej kwoty do dnia 13 września 2014 roku i powód dochodzi odsetek ustawowych od daty wymagalności zobowiązania pozwanego.

Pozwany nie stawiał się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew ani żadnych wyjaśnień.

Przepis art. 399 § 1 k. p. c. stanowi, że jeżeli pozwany nie stawi się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny, a zgodnie z § 2 tego przepisu w tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, **chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości** albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Zgodnie z przepisem art. 720 k.c. § 1 .c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości; § 2 zaś stanowi, że umowa pożyczki, której wartość przenosi pięćset złotych, powinna być stwierdzona pismem. W wyniku spełnienia świadczenia przez dającego pożyczkę określone przedmioty majątkowe stają się własnością biorącego pożyczkę, jednakże zasilają one jego majątek tylko czasowo, albowiem zobowiązany on jest do ich zwrotu.

Złożone przez powoda niepotwierdzone za zgodność z oryginałem kopie dokumentów wskazują, że roszczenie strony powodowej dochodzone pozwem jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej, nadto że zostało nabyte w drodze cesji od podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą. Jeśli nie budzi wątpliwości, że pozwany był konsumentem, który zawierał z K. sp z o.o. w K. umowę pożyczki, to jednak budzi wątpliwości wysokość dochodzonej pozwem kwoty i składających się na nią należności albowiem z treści ostatniej strony ramowej umowy pożyczki bez daty, na której zamieszczona jest faktura wystawiona pozwanemu wynika, że udzielono pozwanemu pożyczki **w kwocie 3050 zł, z prowizją 2 618 zł**, na łączną sumę spłaty 5668,23 zł, ze wskazaniem terminu spłaty do dnia **24 lipca 2014 roku**.

Tymczasem z kopii umowy przelewu wierzytelności i wyciągu z załącznika do tej umowy (k.13-15 wynika wierzytelność wymieniona w pozwie i wezwaniu do zapłaty z dnia 14.09.2015 roku, gdzie jako kwota kapitału figuruje kwota 1090 zł, a termin wymagalności 13.09. 2014 roku.

Wobec powyższych sprzeczności przedstawione przez powoda kopie dokumentów nie dają podstaw do merytorycznej oceny poprawności wyliczenia wysokości dochodzonego pozwem roszczenia, które w zaistniałej sytuacji budzi poważne wątpliwości, a przede wszystkim brak jest dowodów na to, na jakich warunkach w dniu 14 sierpnia 2014 roku pozwany zawarł umowę, gdyż załączona do pozwu umowa z fakturą z lipca 2014 roku dotyczy innej daty, innej kwoty pożyczki.

Należy ponadto zauważyć, że jeśli ta ramowa umowa obowiązywała także dla pożyczki udzielonej pozwanemu w sierpniu 2014 roku, to przewidywała: prowizję z w zależności od wysokości ryzyka na poziomie „ przykładowym od 10 do 12 %.”, oprocentowanie w wysokości odsetek maksymalnych, koszty wezwań pisemnych do zapłaty po 40 zł od każdego wezwania bez oprocentowania. **Sama zaś prowizja** dochodzona pozwem w niniejszej sprawie **to ponad 100 % sumy pożyczki**. Ustalanie tak wysokich prowizji w ocenie sądu stanowi rażące nadużycie prawa a tym samym zawiera niedozwolone postanowienia umowne, wielokrotnie wpisywane do rejestru klauzul niedozwolonych i ogłaszane przez UOKIK, a jako takie należy uznać za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a przede wszystkim z zasadą równowagi stron, gdzie po jednej stronie występuje profesjonalista a po drugiej osoba fizyczna, z konieczności korzystająca z oferty pożyczki na tak niekorzystnych warunkach, zazwyczaj bez świadomości prawnej, gdy „ramowa” umowa nie konkretyzuje nawet faktycznej wysokości prowizji. Podobnie jako sprzeczne zasadami współżycia społecznego i wielokrotnie uznawanymi przez UOKIK za niedozwolone postanowienia umowne

należy uznać koszty wezwań na piśmie po 40 zł, albowiem nie odzwierciedlają one w żaden sposób rzeczywistych kosztów ich sporządzenia i wysłania. Poza tym w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest uzasadnienia do żądania przez powoda kwoty 120 zł za wezwania do zapłaty, jeśli by nawet wynikały z warunków umowy ramowej dołączonej do pozwu. Po pierwsze strona powodowa nie wykazała, żeby cedent wzywał pozwanego na piśmie do zapłaty, a strona powodowa zawiadomiła pozwanego o dokonanej przelewie i jednocześnie w tym samym piśmie wezwała pozwanego do zapłaty a zatem uprawdopodobniła niepotwierdzonymi za zgodność z oryginałem kopiami wysłanie co najwyżej 1 pisma do pozwanego.

Dlatego też sąd przyjął, że strona powodowa, profesjonalnie zajmująca się nabywaniem i dochodzeniem nabytych wierzytelności, posiadająca profesjonalną obsługę prawną, nie udowodniła należyte żądania pozwu, co powodując poważne wątpliwości, o których mowa w cyt. wyżej przepisie art. 399 § 2 k.p.c. skutkowało oddaleniem powództwa w całości.

Dlatego też orzeczono jak w sentencji wyroku.